

BORBALA: Megint énekel!
 ANGYALNÉ: Ne bándd! Hagyd!
 BORBALA (*leül, figyel*): Mért énekel?
 ANGYALNÉ: Talán... a szíve fáj.

(*Ülnek a lámpafényben és hallgatják, amint Madár úr odabent a szobájában szomorúan énekl:*

Elég a mások könnye — hidd el —,
 Jaj, mit akarsz a könnyeiddel?

Madár úr még énekel, mikor a függöny csöndesen lemegy.)

(*Függöny.*)

PETRŐCZI KATA SZIDÓNIA

(*Az első magyar költő*)

Olyan volt, mint a többi asszony:
 Tűrő, törekeny, szenvedő —
 Csak lelke szólt más, tisztább hangon,
 S megfogta bűvös, szent erő...

Csak lelke volt más, — halk, zenélő,
 Beszédés hárfa: bús, örök, —
 Szívébe — rejtett szenvedéstől, —
 Zengő madárka költözött ...

Mint párja vesztett özünöke,
 Bolyongott berken, bokron át —
 Szerelmi tűzben perzselődve,
 Kereste hűtlen bajnokát ...

Járt itt is — omló könnytavának
 Vízén suhant el gyors hajón —
 Az első, égő, női bánat
 Itt sirt dalokba jajgatón ...

Ózd, 1925.

Vályi Nagy Géza.